

pedagógiai tevékenységüket a pozitív ker. világnézetre nevelés jegyében beállítani», hogy a tanulók tudatában «a magunk világnézetének olyan centrális helyzetet biztosítsunk, hogy onnét semmiféle ellenséges támadás kimozdítani ne bírja». Érdekes és tanulságos mindaz, amit a szerző elmond, hogy t. i. nem elég a vallástanításra hagyni e feladatot, hanem a profán tárgyak tanítótól is ily irányú együttműködést kell kívánni, s lényeges részt kell adni a ker. világnézet kialakításában a természettudományi elemeknek és a jól kezelt történettanításnak. Csak az egész nevelő testület egyirányú munkája teremtheti meg a szerző kívánta eredményt, az bizonyos. Meglepő azonban e higgadt fejtegetésnek az a része, mely szerint az «antiklasszikus áramlat» «antikrisztianus megokolással» akarja kiirtani «az idealizmus szolgáltatásban álló klasszikus oktatást»: «a reformtörekvések főmozgatója éppen a lehangosabb szóvivőknél nem az iskola és az élet viszonyának bensőbbé tétele, még csak nem is a valódi természettudomány szolid eredményeinek bevitele az iskolába, hanem a klasszikus kultúrával és oktatásával szorosan összeforrott keresztény világnézet egyik erősségének lerombolása». Ez az állítás aligha igazolható; valamint az sem, hogy «egész emberek» nevelése a klasszikus nyelvek nélkül nem lehetséges, ami e fejtegetés egyik pontjának egyenes következménye. Általában az előadó is, a Kath. Tanáregyesület közgyűlését üdvözlő főpap is kizárólagosan kath. egyházi szempont alá helyezte a középiskolai reform ügyét (id. füzet 121. l.).

Polgárság nevelése. Az Uránia Tud. Egyesület közgyűlésén *Molnár Viktor* az idén két, fontos kérdést fejtegetett. (Uránia, 1914, 4. sz.) Egyik: külföldön élő véreinknek a nemzeti művelődés közösségében való megtartása; másik: magyar polgárság nevelése. A beszéd eszerint mintha nem volna szoros kapcsolatban a pedagógiával. S mégis felhívjuk rá a figyelmet, mert gondolatmenete nagyon beleillik a tágabb értelmezésű pedagógiába. Azt sürgeti, amit tavaly is: az iskolát alakítsuk át; a polgári szellem csak úgy fejlődhetik ki, ha erre az állami élet minden tényezője, tehát az iskola is, tudatosan és rendszeresen közreműködik. Erős polgárság fejlesztését és a künn élő százazrekkel való kulturális és gazdasági összeköttetés szervezését nemzeti létünk kérdésének tartja.

A tanítóképzés reformja. Svájci tanítóképzők tanulmányozásáról írt beszámolóját *Szöllösi István* a magyar képzőkre vonatkozó kívánságokkal végzi (Magyar Tanítóképző 1914, 3. sz.). Kívánja ő is az 5. évfolyamot, a tudományos munkához való kedvnek erősítését, több iskolában való rendszeres látogatásokat, a tanárképzés teljes kiépítését, a gyakorlóisk. tanító tudományos képzését és képesítését, a tanulók számának korlátozását (30-ra), a tanítóképzés reformjának a